

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 89
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20. > 10

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' αρισμένον
ἀριθμόν φύλλων καθ' ἑξῆς ἔτη
ὑπὸ τῶν ἐγγεγραμμένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΟΙΑ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ;

«Εδελβαί» (Αθήναι)
Σειρά 2α (Φύλλον 79)
Ψῆφοι 6.189

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· λευκόν. Μάτια· γαλανά. Μαλλιά· ξανθά. Ἀνάστημα· 1 μ. 71. Ἐτῶν 17.

«Πασχαλιά» (Ἀλεξάνδρεια)
Σειρά 6η (Φύλλον 85)
Ψῆφοι 3.645

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· λευκόν. Μάτια· γαλανοκάστανα ἀνοικτά. Μαλλιά· καστανά ἀνοικτά. Ἀνάστημα 1μ. 63. Ἐτῶν 20.

«Όλγα Φελουζάκη» (Πάτρα)
Σειρά 7η (Φύλλον 86)
Ψῆφοι 3.482

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· σιτόχρουν. Μάτια· μαύρα. Μαλλιά· ἐβένινα. Ἀνάστημα 1μ. 70. Ἐτῶν 19.

«Μυσοσιτίς» (Σμύρνη)
Σειρά 1η (Φύλλον 78)
Ψῆφοι 3.121.

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· λευκόν. Μάτια· γαλανά σκούρα. Μαλλιά· ἀνοικτά καστανά πρὸς τὸ ξανθόν. Ἀνάστημα 1μ. 70. Ἐτῶν 19.

«Μιζιτόν» (Αθήναι) **ΙΣΟΥΗΦΙΣΑΣΑΙ** «Ανεμώνη» (Θεσσαλονίκη)
Σειρά 4η (Φύλλον 81)
Ψῆφοι 5.304.

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· σιτόχρουν. Μάτια· καστανά. Μαλλιά· καστανόσκουρα. Ἀνάστ. 1μ. 66. Ἐτῶν 25.

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· λευκοροδίον. Μάτια· βαθειά καστανά. Μαλλιά· τὸ ἴδιον. Ἀνάστ. 1μ. 50. Ἐτῶν 18

«Γκαρντένια» (Αθήναι) **ΙΣΟΥΗΦΙΣΑΣΑΙ** «Μαργαρίτα» (Μιτυλήνη)
Σειρά 3η (Φύλλον 80)
Ψῆφοι 3.568.

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· μελαχρινόν. Μάτια· μαύρα. Μαλλιά· μαύρα. Ἀνάστημα· 1μ. 69. Ἐτῶν 18.

Χρῶμα ἐπιδερμίδος· υποροδίον. Μάτια· βαθειά καστανά. Μαλλιά· καστανά ἀνοικτά. Ἀν. 1μ. 69. Ἐτ. 19

ΔΗΜΑΡΧΟΙ

Μερικοί, χίλιοι διακόσιοι τριάντα δήμαρχοι, και ύπερ τούτων τριάντα άρχιερείς με την άκολουθίαν των έχοντων συγκεντρωθή εις τας 'Αθήνας...

Εν μ. μ. και επεβίβαθη μετά της κυρίας του τρεις δολοκλήτους ώρας ενωρίτερον. 'Επί του άτμοπλοίου έμαθε την όραν της άνοχηρήσεως...

Προχωρών ό κύριος Πέτρος, συναντά άλλο μέλος του θύσου, εις τό όποιον έπαναλαμβάνει την ίδίαν παρακλήσιν. Κι' έτσι συναντών άλλη...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΠΡΟΣΟΧΗ

Είς τό θέατρον. Αίτιμαί της πρώτης πράξεως. 'Ο Κύριος γνωμοδοτεί: -Θαυμάσια αυτή ή πρώτη πράξις, δέν ήσαν;

—Πώς είσως! Δέν την παρηκολούθησες; —Μά να! βεβαίω άπερήμεν ή Μαντώ. Είδες την τουαλέττα της προταγωνιστριας; —Δέν την έπρόσεξα.

—'Οχι και πολύ. —'Οχι καλή! Μά τίς βλεπείς τέλος πάντων;... γιατί έρχοσαι στό θέατρον; —Διά τά παρακολληθώ τά έργα που παίζουν και όχι τίς τουαλέτες των ήθοισιν.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

'Αφήσσε με νάσηκοιθώ πάς πάς νάβρω τ' άγνόρασι τά μάγουλά μου νάβαρουν νάπαρνουν χρομάτιστιζήφι...

'Αν ήταν στό χέρι μου τό δάχτυλα να γεννηθώ. Τά βήματά μου άν όριζα, ποιάθά στεκόμουντάχαλώ; Καλύτερα δέ θάτανε στόν κόσμο αυτόν τόν μάταιον...

—'Αλλά, κύριε, είμαι έτιμο κορίτσι. —'Ο! αυτό δέν είνε σπουδαίο έμπόδιο...έλατε στην γκαρσονιέραν μου και σάς ύπόχρωμαι να μίν εισθε πιά.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

'Εγκρίνω της δίδος Ψεύτικο Γέλιο «Μυσσοσίδες» και τών κ. Γ. Κατσούλη «Τραγουδί» (τό πρώτον). Γ. 'Ελλάτη «Επιθυμία», Π. Μπαναρδή «Εκδικήσις» και Λιμ. Χαλκαδούς «Πώς ήθελα».

Είμαι ώς τόσο εύχαριστημένος, όστις, άν και δέν εγκρίνω πολλά, έν τούτοις μεσού πολλών έκ τών άποκριθέντων διακριών μίαν ποιητικήν πνοήν, μίαν βαθείαν σκέψιν, της όποιας τό μόνον ελάτωμα είνε να μίν άποδίδεται καλά. Τού κ. Σ. Γλάρου π.χ. ή «Πλάτη» έχει κεντρικήν ιδέαν πολύ δυνατήν ή όποια...

—'Ο κ. Κ. Προδρομήτης γράφει τρυφερά εις τόν «Εύτυχ ή Ύπνον» έχει μίαν καλήν σκέψιν, δέν τά καταφέρει όμως να την έκφορήσιν καλά και καθαρά.—'Ο κ. Γ. Αγγελίδης εις τόν «Νύκτας Λυγμών» κάνει την δύσκολον άπόπειραν να ζωγραφίστη μέσα εις τούς στίχους του τό «στοιχειώμενο γεφύρι» της «Άιτας και τών Ιστορικών του πλάτανου» μού έτυχε πρό έτών ν' αντικρύσω νύκτα τό ύποβλητικόν μεγαλειότη των και όφειλω να όμολογήσω ότι ό κ. Αγγελίδης άποδίδει κάτι άπ' αυτό, ενώ όμως κι' ένας άξιος τεχνίτης θά έδουκολεύετο να περιλήσθη την γεμάτην μυστήριον αυτήν ζωγραφιά εις όλίγα τετράστιχα, ό κ. Αγγελίδης ξεφυρίζει από τό θέμα του και άπλώνεται εις τό μυστήριον της νυκτός, εις την θλίψιν τού γιγώνη» παθαίνει δηλ. ότι οι περισσότεροι σκεδόν που δέν κατορθώνουν να συγκρατηθουν μέσα εις τό θέμα των, άλλα πλάσσομεν γύρω άπ' αυτό έκτός τούτου μερικά φράσεις δέν που άρέσουν, όστις ό μπήτης «κυλά», όστις τά χαμόκλαδα είνε «χλωμά». 'Οπωδήποτε θά ήτο άδικον να μη μεταφέρω έδώ τούτε τελευταίους πολύ καίλους στίχους τού ποιήματός του:

...μά εγώ μονάχα, γακνών μου, έσέναν άγορίτσι* που κάτι άγνό κι' άληθινό πάντα ή φωνή σου λέει γιατί ή ψυχή μου έκρύφθηκε στα στήθη σου και κλεισίει

Διά τό άλλο που μου γράφετε, κ. Άγγελιδε, δέν ήτο άνευγραφη, άλλα μεταφρασμένη. Σεις, κ. Τ. Πελαγοβί, γράφετε ξένην—γιατί δέν άφήγατε αμέσά τά χρονολογησάμενα θέματα, τών όποιων τό είδος έχει πολύ πολύ παλαιότητα, και να γράφετε σύγχρονα έθιμογραφήματα με πλοκήν;—'Η ποιητική διάθεσις ύπάρχου, κ. Γ. Μεληγιονίδε και Κ. Δεσποτίνη, άλλα σάς λείπει ή τέχνη; αυτή άποκείται με διάβασμα, προσοχήν και έπιμονήν.—'Εξυνη, άλλα όχι πρόστιχα, κ. Μ. Πρίντζη.—Δέν είνε καλά τά δικά σας, κ. Κ. Δημητρώ, Χρ. Γιαννούλη, (ή «Ζακελίνα» έχει προχωρήσει πολύ πλέον, όστις δέν είνε εύκολον να γίνη περιλήψις της; ό Ζάκ έτυφλώθη τυχαίως εις τό κνήγην και ή Λινέττα έδεδχη να γίνη σύνοραφος τού βίσιουτου μετά τό δυστύχημα) Ν. Σιαματόν. Γ. Μπουνοβί, Πληγωμ. Καρδί; όστις εις τό θέμα ένδιαφερόται, όστις εις την έκτέλεσιν έπιτυχημένα. Προσπαθετε να με γελάσετε κ. Δηροσθένη Λάμπα και Δημοσθένη Γεωργόπουλε, άφού είνε ό ίδιος; έτσι πώς θέλατε να έχω έμπιστοσύνην εις την βεβαίωσιν σας;—'Ανεύδοτα δέν δημοσιεύω, κ. Ν. Παλαιού. (στέλιετο κι' άν είνε καλό), όστις άκροστιχίδας κ. Μαρ. 'Ιον (τό άλλο είνε διά τά «'Ιδιώτερον»).—Μήν έπιμένετε να μου στέλλετε κ. Ροδ 'Εδς, διότι δέν θά σάς εγκρίνω τίποτε πριν έλθη ή σειρά να δημοσιευθών οι έγκεκριμένους στίχοι σας' όσον διά την συλλογήν δέν έχω αντίρρησην.—'Επιστήθη ή προσοχή του κ. Τ. Ζεώνη; εύχαριστώ.—Τό πρώτον είνε πολύ μόνον, τό άλλο δέν λέγεται άφηρημάδα κ. Δ. Αρβανίτη.—'Ελοβα κι' εύχαριστώ κ. Milton. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΥΝΗΣΙΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

'Από σήμερον άρχίζει ή τελική ψηφοφορία διά την άνάδειξιν της ώραιότερας μεταξύ των δημοσιευμένων σήμερον όκτώ καλλονών. 'Η ψηφοφορία θα άρκεση επί ένω μήνη, και θα διεξελθή διά της άποκοπής, συμπληρώσεως και άποστολής εις τά γραφεία μου τό κατοπέριο φηροδελτιου, τό όποιον θα δημοσιευθή εις τessaρα συνεχή φύλλα. 'Ελπίζω αυτήν την φοράν να λάβουν μέλος όλοι άνεξαρτέως οι άναγνώσται και να σταθίσουν την ψήφον των.

'Εν τή μεταξύ παρακαλώ όλους τάς ύποψηφίους τών όποιων κατέχω φωτογραφίας και θέλουν να τάς αναλάβουν, να μου στείλουν την διεύθυνσιν των.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Σ. Σαχ. Ναύπλιον. Προς 20 λεπτά ή λέξις.—'Ι. Φύλιον. Διά τών διαγωνισμών και δημοσιεύσεων δρ. 4.80.—'Ι. Κότσιαν. Δραχμάς δώδεκα διά ταχ. έπιταγής.—Πυροβολητήν του θανάτου, Μ. Χατζηγιαννικήν, Π. Τζανέτον. 'Επιστολάι έληφθησαν χωρίς τό αντίμισρον των δημοσιεύσεων.—Manon Marine. Δέν όφειλομεν ήμεεις την μίαν και 20, άφού σεις έχροσώθητε. 'Επομένως μετά τού σημερινού πρότερι να μās στείλετε δρ. 2.70.—Δ. Φύλιον. 'Υπ' άλλους εβρέθη.—'Αγιατρώ. Καρδί; Δραχμάς 3.20 δι' έπιταγών.—'Εληφθησαν αι συνδρομαί και ένεγορήσαν οι κ. κ. G. Kotta, Δ. Αργυρόπουλος, W. Mallos, G. Catoanuzis, Α. 'Υψηλάντης, Α. Α. Χειμαστος, Π. Παταγωγού, Κ. Γιαννακού, Δ. Κηκής, Γ. Μισοτής, Αλεξάνδρα Μαρινιά, Γ. Παταγωγού, Κων. Κυτάς, Δ. Βαρελτζής.

ΤΟ ΑΝΑΜΗΝΣΤΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ.

'Η «Σφαίρα», πραγματοποιούσα την έκδοσήν της, προτιθεί να έκδοσθι λεύκωμα άναμνηστικόν τού διεκορθέντος έπ' αυτής δημονηρησίου της τής καλοστής. Είς τό λεύκωμα τούτο θα δημοσιευθών:

1ον) Δι' εικόνες όλων των καλλονών που έδημοσιεύθησαν εις τά διάφορα φύλλα της «Σφαίρας» με την έξουσιοδότησιν του βέβαιον.

2ον) 'Οσοι «'Υμνοι Καλλονής» βραβευθών εις τόν σχετικόν μεταξύν τών άναγνωστών διαγωνισμών. 3ον) 'Εργα όλων των τακτικών συγγραφέων της «Σφαίρας» (Πέτρ. Ροπέο, 'Αττικ, διδς Αλεξ και Νοβ, 'Ερασμος, Μ. Στήριος, Π. Ναιδός, Βιάτης, Μητρούσης, Αγκυθαγγελοσ, Γαλαφούλα κλπ).

4ον) Μερικά έκλεκτά κομμάτια από την διετή λογοτεχνία.

5ον) Όλα τά έργα των άναγνωστών τά όποια έβραβεύθησαν εις τούς κατά καιρούς διαγωνισμούς της «Σφαίρας» από της άρχής της έκδοσώς της. 6ον) Όλα τά δημοσιευθέντα εις την «Σφαίραν» από της άρχής της έκδοσώς της καλύτερα έργα των άναγνωστών της, άνεξαρτήτως διαγωνισμών.

7ον) Όλα τά έργα των άναγνωστών τά όποια θά εγκριθών εις ειδικήν εις τό λεύκωμα διαγωνισμων, προκηρυχθέντων διά τό προσεχές φύλλον. Και

8ον) Εικόνες και έργα άναγνωστών και άναγνωστών επί ύψαιτέρη πληρωμή έν συννεοήσει με τό λογιστήριον.

'Οσοσ βλαπτεται λοιπόν τό λεύκωμα θα έκδοθι άποκλειστικώς σκεδόν από τών άναγνωστών μας και μεταξύν των άναγνωστών μας θα κυκλοφορήσιν. Συνεπώς, μόνον έφόσον θέλουν οι άναγνώσται μας και εις όσα ακριβώς άντιτιμπα θέλουν, θά έκδοθι. 'Ο ακριβής δά των άντιτίμων θά κοινοσηθή έκ των προηγουμένων. 'Οσοι άναγνώσται επιθυμεί ν' άγοράσθι τό λεύκωμα, θα μās προειδοποίησιν έμβραβών από τούτο τό σχετικόν αντίμισρον. Το λεύκωμα θα έμφοισθι εις δύο έκδόσεις: Μίαν πολιτική, επί καλό χάρτου και έπιμελημένον ύπόμισρον, τιμωμένην δραχμάς 10. Και μίαν συνήθη, επί κοινού χάρτου με έξοφυλλον χρωματισμων, άδετον, τιμωμένην δρ. 6.

'Ο θέλων να προηγουσθι, δά μās έμβάζη τό αντίμισρον της έκδοσώς που προτιμά, με συναφή ήτοιποισιν σύμφωνα προς τό κατοπέριο σχέδιον άντιγραφόμενον.

'Επιθυμιών να έγγραφώ άγοραστής τού «'Αναμνηστικου Λευκώματος της Σφαίρας» δι' άντιμισρ. (ορίθμος άντιτίμων. έν ή περισσότερα) έκδόσεως. (πολυτελοίς ή συνήθους) έμβάζω τό αντίμισρον δε. και παρακαλώ, άμα τή έκδοσει του να μου σταλή εις την κάτωθι διεύθυνσιν. (όνομα και διεύθυνσις)

Από σήμερον άρχίζει ή τελική ψηφοφορία διά την άνάδειξιν της ώραιότερας μεταξύ των δημοσιευμένων σήμερον όκτώ καλλονών. 'Η ψηφοφορία θα άρκεση επί ένω μήνη, και θα διεξελθή διά της άποκοπής, συμπληρώσεως και άποστολής εις τά γραφεία μου τό κατοπέριο φηροδελτιου, τό όποιον θα δημοσιευθή εις τessaρα συνεχή φύλλα. 'Ελπίζω αυτήν την φοράν να λάβουν μέλος όλοι άνεξαρτέως οι άναγνώσται και να σταθίσουν την ψήφον των.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

'Εκ των δημοσιευθεισών εις τό ύπ' αριθ. 89 φύλλον της «Σφαίρας» προτιμώ ως Βασίλισσαν της Καλλονής την ύπό τού ψευδώνυμον 'Υποψηφής

ΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Είχαν τελειώσει τό γεύμα και ή Τερέζα προσέφερε τόν καφέ εις τόν φίλον τού σύζυγου της τόν Άνδρέαν, όταν ήκουσε τόν σύζυγον της να τού λέγη:

—'Αν ήσουν καλός φίλος, Άνδρέα, θα μού έκαίσεις τόν καφέ σου τριπλάσι εις τό φερίδι, μά φερά και δέν έχεις δουλειά.

—'Αγαπητέ μου, αυτό θά μ' εύχαριστούσε πολύ, άπήτησεν ό φίλος του, άλλα δυστυχώς δέν μπορώ να λείπω άπ' έδω.

—'Ελα δά, δον Ζουάν, παντρεμένος δέν είσαι, λοιπόν άφησε καμιά δεκαπενταριά ήμέρες τά γλέντια σου...Σκέπτο τό λιγάκι όσπου να γυρίσω. Θα πεταχθώ μιά στιγμιά ως τή Λέσχη, κρήτης συντροφιά στην γυναίκα μου κι' όταν επιστρέψω μου λέξ.

Μόλις έφυγεν ό σύζυγος, ή Τερέζα ειπε στον Άνδρέα: —'Αγάπη μου, δέν είσαι διόλου καλός με τόν Έρρικο, που ειχε τόση χαρά πώς θα σε πάγη μαζί του.

—'Εσύ τά λές αυτό, Τερέζα; άφού ξερείς πώς όταν φεύγη εις ή μόνες στιγμές που μπορώ να περνοώσ με μαζί τούτον εύχάριστο; 'Η Τερέζα ήκουσε τούς όμοσ...

—Αυτό ακριβώς φοβόμαι πώς ή άρνησις σου θά τόν κερμ να ύποταπειθι.

—'Ο Έρρικος να μά ύποταπειθι! 'Ελα δά! —'Εγώ που σου μιλά έτσι, έχω τόν λόγο μου. Παρητήρησα μερικά εις τόν Έρρικο που δέν μου άρέσουν καθόλου και πολύ φοβόμαι ότι μās ύποταπειται και θά μās παιζή κανένα παιχνιδι.

—Καλά, τότε θά τόν υπονοείσω στο ταξείδι, άλλα όταν γυρίσω θά με άνταμείψης καλά.

Την επομένην πρωί ό δύο φίλοι έταξείδευον με τόν Λαρισσιανόν. Είς τόν πρώτον όμοσ σταθμόν έκατέβησαν και εις ένδοτος ό τρούμος τού Άνδρέα όταν ήκουσε τόν Έρρικον να λέγη: —'Ανδρέα, δέν γυρίσωμε πίσω, ήταν παιχνιδι αυτό για να πάσω τή γυναίκα μου πού με άπύα.

—'Ελα τρελλός! έφώναξε ό Άνδρέας.

—'Εχω άποδείξει και δέν μένει παρά να μάθω τό όνομα αυτού τού έλευσιν για να τόν σκοτώσω. Χθές τό άπόγευμα ή Τερέζα έγγραφε κάτι και όταν έμπενα εις τό γραφείο της εκλεισε βασιτικά τό μπλόκ. 'Εξέλασε όμως να πάρη τό γράμμα άγόρευτο, τό όποιον έτσι κατορθώσα να διαβάσω ήταν μυστοτελειωμένον και δέν ήξερα σε ποιόν άπευθύνετο. 'Εδιόβασα μόνον: «'Αγάπη μου, ό Ζηλιάρης που φεύγει ταξείδι και πέρνει μαζί του και τόν ένδοχητικό...θα διώξω τούς ύπηρέτας και θα σε περιμενω...» Τό έξαναόβηλα στή θέσι του και σήμερα τό πρωί πού έντύπια εις τό μπλόκ δέν ήτο πιά εκεί. 'Αρα τό έστειλε... κι' έτσι θά πάμε να τούς διακόψωμε τό γλέντι.

'Ολος ό φόβος τού Άνδρέα μετεβλήθη εις θυμόν διότι ήκουσε να έννοη τό έλευσιν παιχνιδι πού του ειχε παίξει ή Τερέζα και έσυλλογίζετο ότι αυτός ήτο ό πλέον άτυμασμένος από τόν σύζυγον. Αυτόν έννοησε «ένδοχητικόν» Ιαι όμως πορ' όλ' αυτό ήσθάνετο ότι έξηκολούθει να την αγαπά ακόμη την Τερέζαν και δέν ήθελε να την άφήσιν άποστρατετον. Και έπωφεληθείς μιάς στιγμιαίας άποσιόσεως τού Έρρικου, της έστειλε τού τηλεγράφημα αυτό: «'Ερρικος γνωρίζεις όλα, έδιόβασε χθεσινόν γεάμμα, επιστρέφει άπόψε, προσηλύματος...» Τέλος έφθασεν ή ώρα τού δράματος. Είχαν επιστρέψει εις τος 'Αθήνας οι δύο φίλοι, και άνέβαιναν σιγά την σκάλιαν, ένφ ό Άνδρέας έψυθυρίζεν εις τό αυτί τού φίλου του: —'Πρόσεξε μη κάμης κανένα άπερίσκεπτον κίνημα. 'Ο Έρρικος δέν άνήτησεν, άλλα ήνοιξεν άδορυβίας. Κατάληξις! 'Αντί έραστού, ή Τερέζα ήτο εις τό σαλονι με μίαν παλαιάν φίλην της, με την όποιαν δέν ής επέτηρες άκόμα, άν θέλης, πώς δέ λιπήθησαν και πολύ άπ' όσα έπαθε κι' ότι μάλλιστα δέν ήθελε πιά τά ξαναπαθή, γιατί τό πριγκηπόπουλο, άφού την έκαμε πρώτα σαστη γυναίκα, την έκανε ύστερα μητέρα και στό τέλος πριγκηπέσσα. (Μετ. Δημ. Γεν.)

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου και τέλους)

—Καλά...'Ο άρχοντας τού τόπου, περιέργως να ίδη τό πορτίερον αυτό πράγμα, ειπε να τού πάμε μπροστά στο θρόνον του αυτόν τόν άλλοκοτο καλογερο για να τόν ρωτήση ό ίδιος πώς μεταμορφώσεται. 'Ηταν ένα πριγκηπόπουλο άμορφο ό άρχοντας, πού δέν έδειξε πιά πόλο από τούς άλλους άνδρες, ειχε όμως τό καλό να μίν είνε παντρεμένος. 'Ο Διάφνης ήταν άνήλικος, γιατί άρρωσε να τού μωρήθι φυλακή 'Αμα άντικύσσε από μακρού την άσπρηλην όμη τού άρχοντα, άρρωσε να τρέμη σύγκομος και πάλι τού ειπε μέσα του ν' άλλοηθι άκόμα μιά φορά. Κι' αυτό έγινε μέσα στο σιγηνιά. 'Η μεταμόρφωσις όμως έγινε τόσο έσοφικη, πού κανείς δέν την κατάλεβε. Το πριγκηπόπουλο έννοησε την καρδιά του να γεμίση από λύπη για την άμορφη έκείνη κοπέλα, μιά ποτεψε πώς τόν κορόιδεψαν. Κατέβηκε βασιτικά τά σκαλιά τού θρόνου του για ν' άγκαλιάσει τήν Δάφνη, έδιόσε τίς παλλακίδες του και τούς φρουρούς του, κι' ήβηκαν γρήγορα, κι' έμεινε μοναχος με την προσοτετιωμένη του.

—Τότε την παντρεύτηρες;

—Μπορεί αυτό να σκεπτόταν να τό κάμη άργότερα. 'Ες τόσο ήταν ό άρέντης και τίποτε δέν μπορούσε να τόν έμποδίση, ν' άποκαίση τά δικαιώματά του, τίποτε, έξόν από την ταχυλάν της Δάφνης, πού εσα ειχε πάθει ως τώρα τις ειγαν γινει μαθήματα, κι' ήταν άποφασισμένη από δώ και πέρα να ζήση ήσυχ.

—Τι' αυτό θάαρκεσιν τών παντρεμένη.

—Και, μά ειπε στην όμη του τόσο μεγάλο πόλο που φοβήθηκε, φοβήθηκε αυτόν τόν έρωτα πού της ήταν άκόμα άγνωστος. 'Εβαλε λοιπόν σ' ένέργεια, όσο μπορούσε καλύτερα, τά μίτια της, τό χαμογέλο της και τό δάκρυα της, κι' άμα ειλε τό πριγκηπόπουλο στό γυνάτι της, παρακαλώντας την να γίνη κι' αυτή τρυφερή, τού ζήτησε να της ύπογράφη με τό χέρι του χαρτί πώς ό,τι κι' άν γενόταν, κανένας δέν θα ειχε τό δικαίωμα να την περιείρη, και θάηταν έτσι για πάντα ελεύθερη. 'Αμα θά έπαυσε στα χέρια της τό χαρτί αυτό—σκέφθηκε—θα εξαγιώνεται άνδρας, κι' έτσι κι' ό άρχοντας θά ήταν ύπογεωμένος τόν στην όψην ελεύθερη και κανείς δέν θα μπορούσε να της κάμη κακό.

—'Αμα τό πριγκηπόπουλο υπήγαγε τό χροχί θέλησε από έθνεσιν, όσος συνθηζόν οι άνδρες, να τό βάλη ό ίδιος στόν κόρφο της, πράγμα πού τό εύρισκε τόσο εβόλο. 'Ο άνδρες ειπε τόσο χροχί! 'Η Δάφνη τόν άφησε να τό κάμη, γιατί επί τέλους τού χροσάγαγε μιά μικρή άποζημίωσι. Μέσα της όμως γέλαγε με την ιδέα της στενωχίσεως πού θα εταίρει ό έρχοχτας όταν θα την έβλεπε να γινώ άν άνδρας την τελευταία στιγμιά, καθώς θά την ειχε στην άγκαλιά του. Και σ' αλήθεια ό άρχοντας τής έπιασε άπ' τή μέση, την πήγε στό γυνάκι, και σκεπτόταν πώς καταφέρει εύκολα ή γυναίκα, εύκολα όσο κι' ένας πονοκέφαλος, όταν...

—...όταν ή Δάφνη, άφού έπιασε πού τελευταίο σημείο που μπορούσε πια ν' άντέξη κι' ή παρητηνά της κρηματαν από μιά ψηλή κλωστή...

—...ή από ένα νόμισμα καλύτερα...

—...ή από ένα κομμάτι κι' άνέβαλε μονάχη της άπο εύχάριστοι μ' ένα ήθονικό τρεμύλοισμα την στιγμιά πού θά γινόταν άνδρας, ζήτησε βασιτικά τό χροχίμου της θείας της.

—Καίμενον πριγκηπόπουλο!

—Καίμενη Δάφνη! 'Ενφ τό πριγκηπόπουλο θριάμβευε ως τό τέλος, μιά και τόν ειχε άφήσει να προσοχήση, ή Δάφνη στα χαμένα. Ξητόσε ή μεταμόρφωσις πού δέν γινόταν, γιατί ειχε χάσει τό μνημονικό τών αριθμών κι' ειχε ξεχάσει πώς άλλαζε ως τώρα τείσορες φορές και δέν ειχε τό δικαίωμα ν' άλλοηθι πιά. 'Ετσι ήταν καταδικασμένη να μείνη πιά για πάντα γυναίκα. —Τή δύστυχη!

—...κι' αυτό πόρσε να τό κρήνη πολύ καλό τό πριγκηπόπουλο. —Αυτό είν' όλο;

—Μπορείς να ραντασθής άκόμα, άν θέλης, πώς δέ λιπήθησαν και πολύ άπ' όσα έπαθε κι' ότι μάλλιστα δέν ήθελε πιά τά ξαναπαθή, γιατί τό πριγκηπόπουλο, άφού την έκαμε πρώτα σαστη γυναίκα, την έκανε ύστερα μητέρα και στό τέλος πριγκηπέσσα. (Μετ. Δημ. Γεν.)

'Ελπίζω να καταλάβη ότι ή παροισία του έδω δέν θά μού είνε διόλου εύχάριστος...

'Ο Άνδρέας έγινε πελιώδης και χωρίς να προέρη λείν ήνοιξε την θύραν άποσπώσ και έφυγε, ένφ ή Τερέζα άνέννευσε με άνακόφιρον, διότι τόσοον εύκολα ξεουδωτέρωσε τά ύποψίας τού σύζυγου της και ταυτοχρότως άπηλάγη από τόν «ένδοχητικόν» φίλον της. Και όμως χωρίς εις τό τηλεγράφημα τού τελευταίου αυτού ειχε κατορθώσει να διαφύγη την έπ' αυτοφάφω σύλληψιν.

ΕΡΑΣΜΟΣ

T. TRILBY METAFOP. Δ-ΔΟΣ ALEX. ΖΑΚΕΛΙΝΑ 25

— Απάντησε μου λοιπόν, μίλησε αφού βλέπεις πώς ή σιωπή σου με κάνει έξω φρονών!...

Χλωμή, ταχυνμένη από όλην αυτήν την σκηνή η Λινέτια, προσεπάθησε να ομιλήσει, αλλά δεν το κατοχύρωσε και μετά μεγαλη προσπάθεια ήδυνθη να ψιθυρίσει μόνον: «Δεν μπορώ...»

Ο τόνος της φωνής της ερσένετο τόσο την ψυχικήν της κατάστασιν, ώστε ο Ζακ μετενόησε διότι είχε φερθή έτσι και καταπελούνη ως διά μαγίας.

— Συγγνώμη με, της είπε, μά υπάρχουν στιγμές που φαντάζομαι ότι θέλουν να σε πάρουν από μένα... και το τρομακτικότερο από όλα είναι ότι άμφωβλομ και για τον έρωτά σου...

— Ω! Ζακ, ανέκραξεν η Λινέτια με τόνον φωνής επιπληκτικόν— πώς μπορείς να φαντάζεσαι ένα τέτοιο πράγμα!... Μά ξεχνάς λοιπόν όλα τα περσιμένα; Ξεχνάς τους δυνερούς αραβάνους μας; Ξεχνάς πώς εγώ μ' όλη μου τη θέληση ήλθα μονη μου σε σένα γιατί σ' αγαπούσα και δεν μπορούσα να ήσωμ μικρά σου; Ήταν βράδυ και ήσονται δλοαόδια στον μηλιά σου οιο δωμάτιό μου, έφαινονσυνα τόσο δυσχισημοσύ που εγώ σου είχα είνυ πρετοιμο-σμένη να σου μιλήσω για τον έρωτά μας, όταν σε είδα;... Μά μου στήμη τα έρχοσα και δεν ήξερα πώς ν' άρχισω, αλλά μόλις εκουτάαβες πως ήμουν εγω, το πρόσωπο σου άκτινο-βοήσασε... το θυμάσαι; Θυμάσαι ύστερα που εράγαμε οί δυο μας και όσο που ήλθε η διαμά δεν έκανομε άλλο παρα να μιλούμε για τον έρωτά μας;

Ο Ζακ ένόρησε ότι ώνειρευέτο. 'Αγκάλιασε τη Λινέτια και της είπε σαν μεθυμένος...

— Ω! μίλα μου... πές μου άκόμα μία κεινή τη βραδεία. Θήμησέ μου όλα τα περσιμένα μας και πές μου—ίσως και άν δεν το αλοανοσαι— πώς άπ' τον καιρο που παιδευσθηκαμε επι σερας κι' εύτυχομενες στιγμές...

— Ζακ τί εν' αυτά που λες! Ίσως δεν ξερεεις ότι είμαι πάντα εύτυχομένη κοντα σου; Δεν ξερεεις πώς, δεν αγαπώ, ουίς υ' αγαπώσω ποτέ άλλον από σεα; Άκομη και όταν είσαι κακος, όπως αυτή τη στιγμή που μου λες τέτοια λόγια, άκομη και τότε δεν παύω να σ' αγαπώ. Και τώρα άς γυρισώμε εις τιν παγωμό μας, άλλα άς πάμομε τιν πεύδ μακρύνό όμόμο όπως τιν κίωτη φουρα που ήλθεμο άρεβωσιωσιμενοι. Ή μαστε μοι—θυμάσαι; Ίσως μ' άκούσας να λούλοισα σου δέν σ' άφρανα να τα κούψης, και λίγο πριν φθάσασε έσπιφες κοντα μου με μέθοσασε το πρώτο φιλί... Το φιλί ένειπο αυ μ' έμεύσασε και δεν θά το ξεχώσω ποτέ...

— Κοιμήσθησαν κι' άγκαλιομοίον σφικτά-σφικτά, έχονπράσαν τά ύδια σινα μονοπάτια...

Ο ήλιος είχε δύσει πιά έντέλωσ και ή σκιές των δένδρων που διε-γράφοντο σαν φανταστωίδες γιγαντες, έστράμαζαν τόσο την Λινέτια, ώστε έσπυχόταν άκομη περσιουσεν εις τιν αγάλια του Ζακ, και από μίαν λεπτοσητα ερπεινενσείη πιποσειώτο μεγαλύτερο φρόν δια να ιδή ης τιν Ζακ τιν εχάμοιοισιν να της προσέξη τιν προσοσιαν του.

XII

Η ζωή εις τίν Πύργον ανέλαβε τίν προτέραν της κατοικήνη πο-ρεια—μονον που ή Λινέτια ένιμετο περισσότερο χλωμή και έξακολου-θούσε να κλαιη πολύ συχνά. Ο θάνατος της ξεδωλάης Μοριας τιν είχε λιπήσει κυτώσφα και εις μοινη ή άδελφή Σύνταμα τής είχε επα-ναλαβει τόσας φοροσ ότι ο θάνατος της ήτο γλυκύτερος από θάνατον. Η Λινέτια δεν έσυχωρεούσε τον ένουτον της πόνου δεν είχε ρεπεισ κοντα της μέχρι της τελευταίας στιγμής. Κατ' άρχος ο Ζακ έσπρετο τιν λύση τής άλλ' άργότερα έγνωσής, όπως ειπε συνήθως οι έρσιπεμένιοι, ήχησε να ενέοιχη πολύ αφοικινη τιν ήλιπιν τής σούζου του, μοιούσι αυτή προσεπαθε όσο το δυνατόν να προσοσιώται τιν εύθυμη. Η προσοσί-σησ αυτή όμως δεν διετυγε τιν ηροσχη τιν Ζακ όστις εύθύμως άκομη περσιουσεν, διότι ύπασιτέου σι εις τό βαθος τής ψυχής τής η Λινέτια δεν έλαπειτο μόνον διά τον θάνατον της ξεδωλάης της, άλλα μάλλον διά ένειπο μόνον φόνου...

Η ιδέα αυτή τον έβραυούσε, τον έκαμε να γίνεται δυσάρετος, άτυ-πόρητος και όποιοσ εις βή ύμιν άπιστιων. Άκόμη και τα φιλιά του ήσαν αποσιμα και έκαμον κακό σι Λινέτια, τιν υθώα μικροψία, που δεν μπορούσε να καταλαβη τιν άροσημιν ουτής της μεταβολής. Ήμερα με τιν ήμερα ένέγασε πολυ χλωμή, τα ματια της είχαν μαυροσ μεγάλους κυκλους και τιν είχε καταλι βει μια άδηία προς τιν ζωήν. Έβουλλήγιζέτο ότι αι ήμεροι έπερσιουσ, τά τας διεδέχοντο οι μήνες ύστερα το ήτη και ετσι θα έμαρταίτο κλεισμένη μέσα εις τους τέσ-σαρος τοιχους του Πύργου, μνη χωρίς κούρμαν ποικιλιά, άραό δεν ήλπιζε πλέον ουτε ένα μαωρο με γελασιά ματακια που θά τιν έκανε να ξεχνά τις λύπεσ της...

Ένα πρωί καθώς έπίστερετε από μικρόν περίπατον, ο ύπρητής τής ένεχειριον ένα τηλεγράφημα τής Ρουμόνδης προς τιν άνηγγελες τιν άφιξίν της. Η Λινέτια ένέδεχη τιν είδηση με άδιαφορία, διότι μια άμορβια ένθύμηση συνεδεε μνον τάς δυο αυτές γυναίκας, άλλα σκε-φθίσα ότι πισιων αυτό να τήχηρισεν τόν συζυγον της, έδουσεον εις τό δωμάτιόν του.

— Τι υελεις; άνέκραξεν αυτός με δύσθυμον ύφως—έχω ποικιόφραλο και είχα διαταξει να μη με άνηγοχηση κανείς. — Ένομια πώς ή διαταγη εξαμοίσην έμένο, άπήνητην η Λινέτια με γλυκύτητα. — Ναι φυσικά, είπεσ ο Ζακ μετανωμένος. — Έρχομύνα να σου άναγγελια μια έχαρισθη είδησι: Είχα τηλεγρά-φημα τής Ρουμόνδης και έρχεται να προγυμνασιω μούδ μου. — Ά! πολύ έχαρισθη έκπληξης, έλλίξω να φέρω μαζί της και τά παιδιά. Το πρόσωπο τής Λινέτίας έμελαγχόλησε δια μιάς. — Δεν πιστειοσ, είλεσ, γιατί δεν τηλεγραφεί τιποτε γι' αυτά. — Άφισε να τό ένηοσησμε, άλλως δε ξερεί με πόση χαρά τά δεχό-μαστε πάντες. Η Λινέτια έξάρωσε με νευρικήτητα τό τηλεγράφημα μέσα εις τά χέρια της και κούδης δεν άπασιόσε, ο Ζακ τιν ήρώτησε. — Δεν σ' εύχορισθί αυτή ή ετιώκεψις, Λινέτια; — Ποί! Βέβαια, Τά ιδέα! — Ίδσα δίκουλο παρξενη, γιατί τώρα τελευταίως δεν μπορεί να κατα-λάβη κανείς τι σ' εύχορισει. Ο τόνος του Ζακ ήτο σκληρός. Η Λινέτια προσβληθείσα, ήρεκίση μόνον τί του είπη:

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ 13 ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ 13

— Δελέψ' ψυχή. Η θέλησίς σας είνε και ιδική μου. Ίδου διατι δέ' δύνομαι ν' άρνηθώ έκείνο το όποιον μετά τόσας άγνης ζέσους μοδ ζητείτε...

— Τι άραγε να τής έζήτησε αυτός ο κύριος, το όποιον δάν μορεί να του άρνηθώ; διεκωήτη σιλλογομόνος ο κ. Χαίδεσ.

— Πουές ξερείσ! άπήνητην η κίρια. — Άλλ' ουδίσ εκ των δυο έφωτάσθη ότι πρόκειται περὶ ραντεβού.

— Και ποιος είνε αυτός ο Μιχάηλ Μιμήκος; έπανελαβε βροασιζον τιν σκίπιν του να ένθυμηθί που είχε συνήτισε αυτο το όνομα. — Άλλα μετ' άλλων προσέθεσεν άποφροσιστικός:

— Άς είνε... όποιοσδηποτε και άν είνε, πρέπει να μάθησ ότι ή προ-στατευσμένη μου δεν ήλθεν έδω δι' έρωτας... πρέπει να ληφθωιν μέτρα... να είδοσιώσω τον παιτρα της... άλλα προ παντος άλλου πρέπει να ιδώ τιν ιδία να έξακριώσω λεπτομερείως. Δεν το νομίζεσ, κυρία Κλουίζεν;

— Μα γι' αυτό ακριβώς ούς έφερα και το γράμμα, κύριε Χαίδεσ. — Έύχοριστώ πολυ, φρωμ, γιά το ένδιαφέροσ σας. Δεν πρέπει ν' άρή-σομεν τιν άφέλη και άθίσαν νείνα να συνεχιση αυτών των έπακίνουτων όρομον. Και εις αυτό έλλιξω να έχω τιν βοήθειαν σας.

— Βιβαίως, κύριε Χαίδεσ. — Έύχοριστώ και πάλιν. Τώρα εγώ έχω να διεκπεραιώσω μερικώς ύποθέσεις μου και περὶ το μεσημέρι θά έλθω να ιδώ τιν δεσποινίδα Μαιρήν. Χαιρετε, κυρία Κλουίζεν. — Χαιρετε, κυριε Χαίδεσ.

Κατά το μεταξύ αυτό, μία ψυχή ήγονία. Ήτο ή Μαιρή, ή όποία τιν προσιαν άναλοβόσασα όλοτελωσ εκ του ληθαργικόν ύπνου, εις τιν τιν είχε ριψη ή λιποθυμία της, ένδυμηθη τιν άφός τόν Μιμήκον έπιστολήν της. Άλλ' εις ματη ήρηνθησεν εις τά άβρά στήθη της, εις τιν κλίνη της, εις τό γραφειον της, ουδάμοι τιν άνεθενη. Ηρώτησε τιν παρσασταθισαν τιν νικτα εις τό πλειον της θαλαμηπόλι, άλλ' έκείνη τιν έβραβούσεν ένλινρωσ ότι ουίε ιδεαν έπιστολής της ειχε. Τιν ήρώτησεν άκόμη ποία άλλη, έκπς στήθς, προσέτριξε κατά τιν στήμη τιν λιποθυμίας της. — Ή φράση Κλουίζεν, τής άπήνητην ή θαλαμηπόλιος. — Όσοσ αυτή θα μου τιν έπήρε, έσκεφθη ή Μαιρή.

Κοι διαν εις τιν παρκλήσιον της να ιδώ άμέσως τιν φρόντο άλλη θαλαμηπόλιος τής άπήνητην ότι δεν ήτο δυνατόν, διότι ένειλη δεν ειχε ένλησθη άκομη, ήνοισησεν ότι έπρόκειτο περὶ ψευδουσ, έβραβιαθη ότι ή πολιτωμος δουσ και άπόρητος έπιστολή της εύρισθε εις χειρας της φράσι, και γραιφουσα καλωσ τιν άύστησην σωματιωσιόσιων της, άντε-ληφθη ότι τά ποια έμελλον ν' άποκαλυφθούσιν.

Και ή οδυνώσασ σκέψις της έπέταξεν άμέσως προς τόν Μιμήκον. — Δυστυχομενε φιλε μου—έπιθύρην έν μονολόγω—ίδου σι προτώ καν να συναιτηθώμεν, προτώ να εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρων! Άλλ' αδιάφορον... 'Εγώ, έφ' όσον τιν εκφρασώμεν προς άλλήλους; το αίσθημά μου, το οίσθημά μου άπεκαλύψη εις βέβηλα όμματα. Αί πι-κίλια υ' άχλυσον δι' ύμās προτώ προφθάσωμεν να δοκιμασώμεν ουτε τιν έλκισητη χαράν του έρωτός μας. Ά!... τα δυσσινα προσιωθήματά μου δεν διεψευσιθουσ... ο έρωσ μας είνε καταδικασμένος εκ τόν προ-τέρ

ΑΘΗΝΑΓΚΟΙ ΤΥΠΟΙ
Ο ΜΠΟΥΡΑΣ

Καλημερούδια σας!..Τί κάνετε; Καλά; Κατακάλα; Χαίρομαι!.. Εγώ δεν είμαι και πολύ καλά ευχαριστώ... Τί έχω; Νά, τουτός ο λαιμός μου έχει βραχνιάσει λιγάκι. Μούπε ένας γιατρός να κάνω γαργάρες με ψαρόκολλα και γυαλιά τριμμένα, για ν'άνοιξη... Δέ βαρύνεισαι!..Κι' αν άνοιξη πάλι θα κλείση σε λίγο και μ' όλο το δική του. Για βάλε, μικρό πράμμα εινε να φωνάζης όλη την ημέρα κι' όλη τη νύχτα! Και τί φωνή, ε; Τρομπόνι! Βρισκομαι στην 'Ομόνοια κι' άκούγομαι στο Σύνταγμα.

—'Ο Λαό..ουό..ουό..όςςς.
Φωνή εφτάμισι πήγες, όχι άστεια! Μούπανε να με πάρουνε σ' ένα περικοκάνειο πούχει χαλάσει ή σφουρίχτρα του, για να κάνω γώ τή σφουρίχτρα. Δέν πάω όμως!.. Καλλίτερα μ' άρέσει να πουλάω στην 'Αθήνα φημερίδες... 'Εφημερίδες βέβαια, άμ δά τί; άλογόμυγες! Δέν ήξερατε πώς πουλάω εφημερίδας; Δέ με ξέρετε; Και δέν πήγατε άκόμα να πηνίγητε! Ρέ σεις, ύπάρχει 'Αθηναίος που να μην ξέρη τή Μπούρα; κι' αν δέ με ξέρη, θα μ' έχη άκούσει τουλάχιστον. Κι' όχι μόνο 'Αθηναίος, μά και Πατριός, γιατί κι'έγω Πατριός είμαι και τί χαμπαρία μάστορα...Βέβαια, εκεί στην Πάτρα πήρα τή πρώτα διπλώματά μου. Γύρινα τ' άλάνια στή ρεμουλά, κι' έμα τήβανα στή γραμμή και κάναμε παρέλαση απ' την άγορά, όλα τή μαγαζά κλείνανε σάν και να περνούσαν λυσσασμένο σκυλλιά. Μιά βολά μιλήκα σ' ένα ραφάδικο ν' άγορασω μίαν άλλαξά. 'Εγώ ήθελα σπ' άλήθεια νάν την άγοράσω, μόνο που δέν είχα λεφτά. Διαλέγω τή λουπόν μιά, τού λέω τού ράφτη να μού κάνει πρόβα, μην τύχη και δέ με κάνει μινιόν, κι'έμα τή φόρεσα τή βάζω στά πόδια. 'Ολο τή ραφάδικο κι' όλη ή άστυνομία τής Πάτρας με παίρνει από πίσω και έπειδή είμαι λιγούλακι βαρύν, με φέρανε στά στενά και θά με τσακώανε. Πέφτω κι' έγώ χάρω και κλιέμαι μέσα στις λάσπες σά γουρούνι. 'Υστερα σηκώνομαι και λέω τού ράφτη: «δρσε νάν τή πάρη τή ρουχά σου». Τί νάν την κάνη όμως νάν την πάρη όπως είχε κατανήσει, κι' έτσι μούμεινε. Τό σακκάκι τή φορά άκόμα. Φαίνεται πώς τή καταράστηκε ό ράφτης και δέ λέει να λυώση.

Προχτε βρήκα δξω απ' τή Μπρεττανία τή πατριωτάκι μου τή Μιχαλακόπουλο.
—Γειά σου, κύρ 'Αντρέα, τού κάνω. Πήγες στην Εθρώπη κι' έβαλες χρυσά δόντια βλέπω... σάθηχες πάλι!

Και γελόσαμε. Τί να κάνης, μωρ' άδερφάκι, ε δέν πής και καμμία σαχλαμάρα, πώς θά περάση ή ώρα σου...
—'Ο Λαό..ουό..ουό..όςςςς..

Ψαδ τήν ζωήν τών νεοαζούτων

'Η «κερία» Περμανθοίλα συναντά εις τόν δρόμον τήν «μενδόμ» Γορεμφούλαν. 'Η Περμανθοίλα κρατεί μαζί της και τός γαλλικός της γνώσεις. 'Η Γορεμφούλα κρατεί μόνον ένα δεματάκι εις τή χέρι της.

—Μπονσούρ, μά χερί, τί έχεις σ' αυτό τή μπακέτο;

—Πήρα λίγο μεταξέτο για τή καινοργές μου φόρεμα.

- Τί χρωμά τή πήρες;
- Για να ίδοίμε θά τώβρης;
- Πώς να τώβρω;
- Νά, αρχίζει από πύ.
- Πύ...πύ... πράσινο;
- 'Οχι.
- Πορτοκαλλί;
- Είτε
- 'Αμ τί τή λεπόν;

—'Ηλέ, καίμένη, πλέ! Δέν ήταν δύσκολο!.. Κατά τόν ίδιον τρόπον παρα τός νεοπλούτοις τή «μπρίτς» έξενεργίζεται εις «πρίτς».

'Ο Νεόπτωχος

ΤΑ ΠΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκα μ' π'λί μ' Πάει ατίνους αύ καφαρός, σχώρα τουν κι Θιός σ' σχουρέσ! Νάηταν κι άλλους άη Φανούργιους! 'Αδραξ' ού Μητροπουλίτς—βλουημένα τή γένεια τ'—τ'ν πατερίτσα τ' κι πού σι πουνεί κι πού σι σπαξ', κατακαυμένοι. Πήρι κι τού καλεντάρ' κι τ'ζούβ'σι τ' δνουμά τ' γιατί μαθές, λείει, σ'όλλα τή τιφτέρια κι σ'όλλα τή σ'ναξάρια πθίνα δέ βρέσκιτι τέτοιους 'Αίους. Κι' έξόν απ' αυτό έμαθα πώς θά στείλ' χαμπέρ' μί τούν άούρηματο στούν άη Πέτρου νάν τ' κάν' έξουσα' κι' απ' τούν Παράδ'σου, γιατί ίκει ψ'λά μαθές δέν έχη ν'κιοστάσιου. Κι' έτο' πάει καλλιά τ' ού δόλιους ού Φανούργιους, μάειδι άίους πιά μάειδι μρεαθα, άπου δημαρχους κλητήρας σάν κι νά λείμι.

'Ιγώ όμως δέν τού παραδέχομ πουτέ κι πουτέ πώς δέν ύπαρχι άης Φανούργιους. 'Ιμένα—τώρα τ' αναθώμι—μούειχι πη τού βλου κι τ'ν πουλιτεία τ' ό παπούλς μ' όπους τ'ν ελιχ άκούσ' κι' ατίνους άπ' τούν πόπου τ' προσοπάπ' τ'ς προσοπάπαιας τ'. Κοτά πώς μούειχι πη τού λ'πόν, ήτανι νιά βουλά κι' έναν κηρό άπάν' στού Γουργουρέλ' τ'ς 'Αρτας ένας νιός λιεβέντς κι πιντάμουρφους άπ' τούν νοματίαν Φανούργιον.

Ατίνους άπου κούτσ'κουν τούν ελιχ βαρέσ' κατακουτίλα ού έρουντας για μίνια παπαδουποίλα χουγιωνή τ'ώμορ φη σάν τή κούτα νερά, κι λιγερή σάν πέδιλα. Τούν αγάπ'σι κι δαυτή, άρρεβουνιάσταν, κι' άπάν' πούηταν για να βάλνι τού σιφάν', πέφτ' ή τούσπρα στού σρωμά κι δέ ματασκώθη κειθι. Πέθανι άπου κακιά ρουσούμπελ' κι' άνεμόπιασμα. Ού νειός τού πήρι κατάκαρδα. 'Αφκι γένεια κι νύχια τρεις άπθιμές, κλεισι στού σπάτι κι μάειτι ήθιλι νά βγη ίκειθι, μάειτι νά σκάσ' τή μάτια τ' σ' άλλ' γναίκα. Ούειδι τ'ς άδερφάδης κι τ'ν ίδγια τ' μάνα τ' δέν ήθιλι ν' άνικρούσ'.

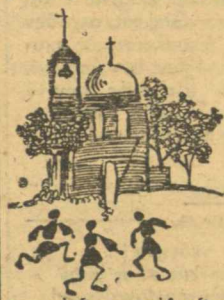
—'Ούρ έκαλέ μ'—τόλιε ού πατέρας τ'—έλα στά σύγκαλά σ'. Αύτίνα έχ' Ιτούτους ού μαυρόκουσους, κι σ' αν έχασις τ'ν καλή σ', θά νάβρ'ς άλλ' καλλίσιγ' νά πάρ'ς.

—Τίπουτις, θά πιθάνου! Είλε ίκειός.

—'Ούρ δέ λ'πώσι τή νεϊάτα, ούρ καφόπιδου;

—'Ακα! θέλου νά πιθάνου!

Κι βάλθη στά σουσάτ' νά πιθάν' δίχους νά άλλάζ' γνώμ' σά μ'λάρ' γύφτικου. Κι' άπέ σάν ειθι κι' άπουειδι πώς δέν πιθαίν', πήρι τή μάτια τ' κι πήρι στά Μιτέουρα νά κλεισι τ' σ' ένα μοναστήρ'. Σάν τούν ειθαν οι καλονγέρ' έτο' δμαθουν κι' άπουνήριφτου, ειπαν νάν τούν κλείσουν σ' ένα μοναστήρ' απ' ήταν ούλου καλόγηρις κι μάειτι σερνός γάτους δέν ίπιτρέπουνταν να πατήσ'. 'Οπ' εινι πουλλές γναίκες, γλιέπς, πρέπ' νά βρϊσκιτι κι' ένας άντρας, όπους οι κόκουτους στού κουτέτς. Κι' άπέ τούν πήραν κάβου οι καλονγριμμένις καλόγηρις κι τ' ούχταν χουντρικώς. Αύτίνου τού δόλιου σά θιουσιβούμινου άπουήταν δέ δύνουνταν να χαλάσ' καμινής τού χατήρ', τ'ς κανόνζι ούλιες καταπώς τ' ζήταγαν κι' έλυου νι πάσα βράδ' τού παλκάρ' σάν κηράκι πιντάρ'κον κι ζιρουστάλια στά πόδια τ', όσου π' ήρθι κι' έφικαν τή κουκαλάκια τ' κι νά νύχτα έιψύχοι στού κελλί τ'ς ήγουνμέν'. Οι καλόγηρις για να μη μαρτυρηθ' άπου τί πέθανι, ειπαν ψέμματα πώς ήρθι ού 'Αρχάγγιλους τ' νύχτα κι πήρι τ'ν ψυχούλα τ' κι τ'ς διάταξι νάν τούν κάνουν άίουν. Οι καλογέρ' τού πύστεψαν, τούν πέρασαν

τ'ν πατρίδα τ'. Τόχιμσαν άικλησά κι' οι χουριανοί δέν πρόφτιναν να πάν νά προσκνήσουν τ' χερί τ'. Για, δέν έτιν γίν'νι άγιους ού Φανούργιους, κι' αν δέν εινι πικρασμένους στά κιάπια, φταει ού δημαρχους τ' χωριού τ' σ' αυτό, άπ' δέν τούν έγραψ' στά λίμπρα τ' φόντις γινηθ'κι για να μην έχ' ψήφου, γιατί μαθές ού πατέρας τ' ήταν μί τ' άλλου κόμμα.

Τού Βλάμη τή καρώματα 'ΣΟΚΟΜΕΣ

Στή μπάντα, ρέ σαλιάρηδες, γιατί σήμερα; θά ξεγηθώ άνοιχτά-άδερφός! Δέν μπορώ πιά να γλέπω, ρέ, τή παρατράγοδα που γένονται, μ' έπνιξε τή δίκη. Διάβασα αυτά που διαλαβάνει ή φημερίδα περι 'σοκόμες—να μού ζήσετε γαρμύτζες μου!—και μ' άνέβηκε στά ρουθούνα όλ' ή μουσάρδα που έφαγα προχτε στόν Ποδονίφτη. 'Ακού ρέ τούς Καγιάφες, να θέλουνε να κάνουν τή γκιουλέκα στόν ποδόγερο και να καταδυναστεύουνε άνευ λόγου τή κοράσια! 'Αν ειχατε μιά δεκάρα φιλότιμο και ντροπής άπάνω σας, ρέ χουρουάλευροι, ήπρεπε νάθρετε να ξεγηθίτε μετ' έμένα, να ιδήτε τή βλαμάκια πώς γεμίζουνε τή μούτρα δάχτυλα και τίς πλάτες με βεντοίτζες, κι' όχι νάν τή βένετε με τή άστενές φύλο—μιάλω έπί τόπητος; Τί σός ζητήσανε τή κορίτσα, ρέ μασαχουσέηδες; Αύησι μιστό, ε κι' ύστερις; Πρέπει να ποθάνουνε για αυτό άπ' τήν πείνα τή μινόν μου; Τί κουβέντα ν' αυτή! Γυναίκες πράρμα εινε, θέλουνε κι' αυτές τή όβολά τους για τή μέσα τους και τή όξω τους! 'Εδώ, τή τσουλάκι να πιά να παίξης στά σκαλιά τού Ζυπτείου θά πλερώσης μουρμουράρ στό Μερακλή, όχι να θελήσης να κητήξης τή θέσι σου και να κήνης και τή ψυχικό τού Θεού, γιατί οι 'σοκόμες εινε ψυχικάρες, άδερφάκι—για να ξερης. Κι' άμα δέν έχουνε μιστό καλό, πώς θά ρεγουλάρουνε και τόν άνθραπό τους; Κουράγιο, ρέ τρυγόνες μου, κνιτάχτε να μην τή ρέξετε και με ντροπιάστε! Δεύτερη κουβέντα δέν έχει, ή όλες θά πεθάνετε, για όλοι θά σωθοίμε—κι'έγω μαζί σας, γιατί κι' έμένα ή χαμούρα μου 'σοκόμα εινε—σοκόμα τής καρδιάς μου και τής τσέπης μου. Να μού ζήσης, λέω, Μανιώ εφτάζυμη!

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Πού να σός τή λέγω ήγοητοί έν κελεπούριον μοί άφίκτη κουτι και βλέπονδες με έπιδράπελον και περιχαρηήν ό λόγος έστιν περι διά γυνήν τού όποιον μεθ' έπιλέκτων όμματίων. 'Υπάγες τελεπταίως εις τή Σάππειον πρως εύρένας κίποιον εύρηκον μίαν γκουβερνάν παχύδερομον και άβράν ηπερ πράξασά μοι τή γλυκοίν όμματάκιον

τή έδιπλάρωσον έμβριθώς έν τή παγκάκιον και ριχάμενος τή έψησαμεν μίαν χαράν, ήγουν σωσμός, άδελφοί μου, τάπτην τήν φοράν. Θά διέρχομαι ζωήν και όρνι ενδελεχώς και εύελπίζω λαμβράν πέρασιν τού χειμωνός τή όποιον και ε ανά δύο αράξάμενον τή κηδον.

'Ο 'Αγκαθάγγελος

στού καλαντάρ' κι κ'βάλσαν τού λείψανό τ' σ'ν πατρίδα τ'. Τόχιμσαν άικλησά κι' οι χουριανοί δέν πρόφτιναν να πάν νά προσκνήσουν τ' χερί τ'. Για, δέν έτιν γίν'νι άγιους ού Φανούργιους, κι' αν δέν εινι πικρασμένους στά κιάπια, φταει ού δημαρχους τ' χωριού τ' σ' αυτό, άπ' δέν τούν έγραψ' στά λίμπρα τ' φόντις γινηθ'κι για να μην έχ' ψήφου, γιατί μαθές ού πατέρας τ' ήταν μί τ' άλλου κόμμα.

Ταύτα κι μένου για σ' κι' άντίου μ' Μήτρους Κουρ'νόγαλους